

Arrest

nr. 78 606 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 24 februari 2012 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAELENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 januari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 november 2011.

1.3. Op 8 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het Al Shatee kamp in de Gazastrook. U heeft steeds op die plaats gewoond en dit bleef ook uw adres in Gaza, hoewel u tussen 1994 en 2001 in Oekraïne woonde. In Oekraïne heeft u studies geneeskunde aangevat. Op 21 oktober 1995 huwde u met uw huidige vrouw I.(...), die het Oekraïense staatsburgerschap heeft. Helaas was het omwille van familiale problemen niet mogelijk om uw studies in het land af te werken. Uw vrouw en uzelf vestigden zich in 1997 kortstondig terug in Gaza, maar in 1998 keerden jullie terug naar Oekraïne. In 2001 ging u finaal terug naar Gaza om daar te werken in het naaiatelier van uw broer. Ook uw vrouw volgde u naar Gaza. In tussentijd en zolang uw financiën dit toelieten gingen jullie elk jaar terug naar Oekraïne. In 2009 verliet uw vrouw echter Gaza opnieuw omwille van de conflicten en zij keerde terug naar haar vaderland. Uzelf bleef achter in Gaza, een plaats waar u al veel ellende had meegemaakt. Niet alleen heeft u in 1987 en 1988 een tijd doorgebracht in een Israëlische gevangenis, eveneens werd uw woning ooit bekogeld met stenen nadat u affiches van Hamas neergehaald had. Bovendien gebeurde het dat u tijdens een kaartspel met vrienden door de binnenlandse veiligheidsdienst gefouilleerd werd. In 2007 werd uw neef vermoord. U bent gaan protesteren tegen zijn dood en u werd als gevolg daarvan gedurende vijf maanden vastgehouden. In 2009, ten tijde van de oorlog, werd u nogmaals opgepakt en u werd anderhalve maand vastgehouden op verdenking van het uitwisselen van informatie met Ramallah. Omdat er echter geen bewijzen waren voor deze beschuldigingen, werd u opnieuw vrijgelaten. In december 2010 krijgt u het aan de stok met uw buurman die een lid van Hamas is. Het geschil betrof in feite een ruzie tussen de kinderen, maar ontaardde in een gevecht tussen twee volwassenen. Uw buurman waarschuwde u op dat moment dat er u iets ernstigs zou overkomen. U besloot het zekere voor het onzekere te nemen en na ongeveer twintig dagen verliet u de Gazastrook. Op 10 januari 2011 diende u bij de Belgische bevoegde asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw registratie en die van uw gezin bij UNRWA, een geboortecertificaat, een attest van uw gevangenschap in Israël, een identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, een oproeping van de politie, een attest van 'The Palestinian Political Prisoners and Ex-Prisoners Association "Hussam", een attest van lidmaatschap van Fatah en een huwelijksakte neer.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook, er in het vluchtelingenkamp Al Shatee verbleef en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.3 en p. 9). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar de Gazastrook en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

U stelt in de Gazastrook op verscheidene ogenblikken het slachtoffer geweest te zijn van het conflict tussen de politieke actoren in het gebied. Vooreerst verklaarde u ongeveer een anderhalf jaar in Israëlische gevangenschap gezeten te hebben eind jaren '80, dit omwille van de deelname aan een betoging, alsook wegens uw lidmaatschap van Fatah (Vragenlijst, p. 2, vraag 3.1; CGVS, p.10). Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u sindsdien ooit nog problemen heeft gehad met de staat Israël, dit desondanks het feit dat u sinds 1987 onafgebroken lid bent geweest van Fatah (Vragenlijst, p. 3, vraag 3; CGVS, p. 4). Overigens dient hierbij opgemerkt te worden dat Israël tot het jaar 2005 duidelijk aanwezig was in het gebied en zij u derhalve in de jaren volgend op uw gevangenschap gemakkelijk problemen berokkend zouden kunnen hebben. De afwezigheid van zulke problemen bevestigt dan ook dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de door u aangehaalde problemen met de Israëlische autoriteiten zich opnieuw zullen voordoen. U maakt derhalve niet aannemelijk dat u een persoonlijke en actuele vrees heeft ten aanzien van de staat Israël.

Voorts beweerde u dat u begin jaren '90 problemen ondervond omwille van uw lidmaatschap bij de Fatah beweging. Zo zou uw woning op een avond bekogeld zijn met 200 stenen (CGVS

p.12). Bovendien werd u sporadisch door de binnenlandse veiligheidsdiensten gefouilleerd op verdenking van samenzwering (CGVS, p.12). De door u aangehaalde feiten, meer bepaald fouilleren en de bekogeling van uw woonst zijn geen "vervolging" in de zin van het Verdrag van Genève, daar "vervolging" in de zin van het Verdrag van Genève een voortdurende of systematische schending van mensenrechten veronderstelt die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. Evenmin zijn dit zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangehaalde problemen zijn immers onvoldoende zwaarwichtig.

U verklaarde verder dat u in het jaar 2007 zou opgepakt zijn nadat u deelgenomen had aan een betoging naar aanleiding van de dood van uw neef (CGVS, p.10). U beweerde vijf maanden te hebben doorgebracht in de Ansar gevangenis, doch u legt hier geen enkel bewijs van voor (CGVS, p.10). Evenmin kunt u enig begin van bewijs voorleggen aangaande uw verklaringen dat u in 2009 anderhalve maand werd opgesloten op beschuldiging van samenzwering en het uitwisselen van informatie met Ramallah (CGVS, p.10). Wat er ook van zij, u werd telkens vrijgelaten en nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw verdere leven enigszins gehinderd werd door angst of door bedreigingen vanwege Hamas omwille van voornoemde feiten.

Volgens uw verklaringen deed er zich pas in december 2010 een incident voor dat u werkelijk angst inboezemde en u aanzette om de Gazastrook te verlaten. Het betreft een handgemeen dat u had met uw buurman, die tevens lid is van Hamas (CGVS, p.10). Het is vooreerst zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u het noch na uw gevangenschap in 2007, noch ingevolge de betichting van samenzwering en het uitwisselen van informatie in 2009 noodzakelijk vond om uw land van gewoonlijk verblijf te ontvluchten, maar dat u dergelijke ingrijpende beslissing wel neemt na een eenmalig incident met uw buurman. Dat u zich pas dan leek te realiseren dat u "ongewenst was" en uw "leven in gevaar" was, kan niet overtuigen (CGVS, p. 10 en p. 13). U bent immers gewoon tussenbeide gekomen in een vechtpartij van enkele kinderen en er was op geen enkele manier sprake van een politiek conflict, noch werd er op één of andere manier verwezen naar de door u aangehaalde gebeurtenissen van 2007 en 2009 of uw lidmaatschap bij Fatah (CGVS, p. 11). De loutere vaststelling dat u als Fatah-lid betrokken was in een handgemeen met een lid van Hamas toont op zich niet aan dat u dient te vrezen voor uw leven, te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u reeds sinds 1987 lid bent van Fatah, dat uw buurman al sinds uw geboorte naast u woont, en er nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u ooit eerder met hem problemen hebt ondervonden omwille van uw betrokkenheid bij Fatah (CGVS, p. 13).

Het is voorts niet aannemelijk dat deze man, waarover u zelfs niet weet welke positie hij bekleedde binnen de Hamas-beweging, u opeens de dood wou injagen na een dergelijk kleinschalig conflict, te meer daar hij u als lid van Hamas reeds jaren geleden, toen u betrokken was bij andere incidenten, schaakmat had kunnen zetten (CGVS, p.11-12).

Dat de vechtpartij de "derde reden is die men vindt om u iets aan te doen", is voorts louter op vermoedens van uwentwege gebaseerd. U brengt immers geen enkele concrete aanwijzing aan dat u zelf effectief gevisieerd werd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verwijst weliswaar naar een oproeping van de politie die aan uw broer zou zijn afgeleverd (CGVS, p. 10). Echter, de oproeping in kwestie betreft slechts een kopie en geniet derhalve geen objectieve bewijswaarde. Voorts blijkt nergens uit de vertaling van dit document dat deze convocatie enig verband houdt met het door u aangehaalde handgemeen met uw buurman. Er staat slechts in vermeld dat u wordt gevraagd om op 16 december 2011 te verschijnen op het politiekantoor naar aanleiding van een zaak die zij in hun bezit hebben. In welke hoedanigheid u wordt opgeroepen (verdachte, getuige, slachtoffer), of naar aanleiding van welke zaak u juist wordt opgeroepen, wordt nergens vermeld. Er kan dus niet zonder meer van uitgegaan worden dat deze oproepingsbrief werd opgesteld omdat u slaags geraakt was met uw buurman. Uw vrees hiervoor vervolgd te worden is derhalve eerder gebaseerd op veronderstellingen dan op concrete feiten. Het is evenwel een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden beschouwd. Volledigheidshalve dient er ook op gewezen te worden dat u beweerde dat uw broer de oproeping in ontvangst had genomen toen u reeds de Gazastrook verlaten had. Indien u er nog aanwezig geweest zou zijn, zou u "niet meer bestaan" (CGVS, p.10). U stelt echter dat het conflict zich voordeed rond 7 of 10 december (CGVS, p. 10). Ongeveer twintig dagen later heeft u het 'kamp' of de Gazastrook verlaten (CGVS, p.4, 13). De oproeping verzoekt u echter om zich aan te melden op 16 december 2010, een moment waarop u zich, zoals u zelf bevestigde, nog in de Gazastrook bevond. Er kan dan ook verondersteld worden dat deze oproeping reeds op een vroegere datum aan uw broer bezorgd werd. Deze vaststellingen ondergraven nogmaals uw geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken. Vervolgens wordt aan de Egyptische ambassade te Brussel een transitvisum voor Egypte gevraagd, een formaliteit die in het algemeen geen problemen met zich meebrengt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u reeds beschikt over een dergelijk paspoort. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in de Gazastrook vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar de Gaza, is het CGVS van oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar de Gazastrook en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Gazastrook blijkt dat er een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, § 2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Deze vaststelling is op zich echter niet voldoende om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Er dient immers te worden vastgesteld dat niet kan worden nagegaan dat u, als echtgenoot van een Oekraïense vrouw met wie u vier kinderen heeft die allen in Oekraïne geboren zijn en over de Oekraïense nationaliteit beschikken, daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, omdat u dit onderzoek zelf onmogelijk maakt door het afleggen van weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen, alsook door het geven van ontwijkende antwoorden betreffende uw verblijfsstatuut in Oekraïne en uw verblijf in dit land.

Zo dient opgemerkt te worden dat u slechts weinig overtuigende antwoorden geeft wanneer uw verblijfsstatuut in Oekraïne ter sprake gebracht wordt. Zo verklaarde u dat u van 1994 tot 2001 in Oekraïne heeft verbleven, waar u studeerde voor arts. Voorts gaf u aan dat u op 21 oktober 1995 huwde met I.(...), een vrouw die het Oekraïense staatsburgerschap heeft (CGVS, p. 3 en p. 5). Uw huwelijk was volgens u volkomen 'wettelijk' en 'geregistreerd' in Oekraïne (CGVS, p.5). U geeft echter aan dat u een 'studentenstatuut' had en 'geen rechten' had op basis van dit huwelijk in Oekraïne (CGVS, p. 5). U gevraagd wat hiermee bedoelde, stelde u dat u niet de intentie had om in Oekraïne te blijven en dat u een wens had om naar Gaza terug te keren. U verklaarde in dit kader "wat betreft mijn rechten als iemand die met een Oekraïense getrouwd was, dat was niet van belang" (CGVS, p. 5). Het is evenwel bevreemdend te moeten vaststellen dat u, rekening houdend met de omstandigheden waarin u zich op dat ogenblik bevond, de mogelijkheid om in Oekraïne een feitelijk verblijfsstatuut én burgerrechten te verkrijgen onbenut liet. U verklaarde immers dat u enkele jaren voordat u naar Oekraïne ging minstens een jaar in een Israëlische gevangenis gezeten te hebben, een gebeurtenis ter staving waarvan u een attest van het International Committee of the Red Cross (ICRC) neerlegt (CGVS, p.10). Bovendien zou u als Fatah lid begin jaren '90 getreiterd geweest zijn door de opkomende Hamasbeweging (CGVS, 12). Dit waren destijds allemaal legitieme en begrijpelijke redenen om de Gazastrook te ontvluchten en zich elders trachten te vestigen. Uw desinteresse voor een mogelijk verblijfsrecht in Oekraïne kan dan ook bepaald niet overtuigen.

U legde voorts tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw aanwezigheid in Oekraïne in de jaren voor uw komst naar België. Terwijl u eerst verklaarde dat u na 2001 niet meer in Oekraïne bent geweest en geen toelating heeft gehad om naar het buitenland te reizen, stelt u op een later moment dat u tot het jaar 2009 met uw vrouw naar Oekraïne reisde (CGVS, p.8).

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw echtgenote sinds 2009 in Oekraïne verblijft, dit samen met uw kinderen die volgens u allen de Oekraïense nationaliteit hebben (Verklaring afgelegd bij de

Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 1 april 2011, vraag 16; CGVS, p. 5-6, p. 8). Aangezien u tot in het jaar 2009 regelmatig naar Oekraïne bent gereisd, dit telkens zonder problemen, wordt u uitdrukkelijk gevraagd of u in 2009 samen met uw vrouw naar Oekraïne kon gaan. U gaf hierop het weinigzeggend antwoord: "neen, ik heb er niets te doen". Gevraagd of de mogelijkheid bestond voor u om mee te gaan, antwoordde u ontkennend. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u niet zou kunnen meegaan antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat de Russische overheid alle Russische mensen uit de Gazastrook weghaalde (CGVS, p.8). Op geen enkel ogenblik geeft u echter aan dat de Oekraïense overheid u de toegang tot zijn grondgebied zou weigeren. Dat u, die tot in het jaar 2009 probleemloos naar Oekraïne kon reizen en die verklaarde in 2009 ten onrechte anderhalve maand te hebben vastgezet op beschuldiging van samenzwering en het uitwisselen van informatie niet zou trachten uw vrouw te vergezellen naar veiligere oorden, is zeer bevreemdend.

Wanneer vervolgens gepeild wordt naar de reden waarom u naar België bent gekomen in plaats van naar Oekraïne te gaan, waar uw gezin sinds 2009 verblijft, verklaarde u dat uw keuze niet gaat over 'mogelijkheden', maar wel over uw 'overtuiging'. U bent er immers van overtuigd dat België een land is dat u bescherming kan bieden (CGVS, p. 9). U nogmaals expliciet gevraagd naar uw beslissing om in België asiel aan te vragen in plaats van u te vestigen bij uw familie, antwoordde u: "Ik kan niet naar Oekraïne gaan, het is onmogelijk. Omwille van het land zelf, van de corruptie, omwille van de maffia die het land beheerst en omwille van het feit dat als je in Oekraïne studeert en dan een diploma mee naar hier brengt, dan weigert de Belgische overheid dit. Er is veel corruptie en je kan gewoon geen diploma bekomen. Ik heb ook een asielaanvraag ingediend in een land waarvan ik zeker was, dat ik er asiel kan krijgen" (CGVS, p. P.13). Nogmaals blijft u erg vaag over uw situatie in Oekraïne. U haalt niet aan dat u er niet terecht zou kunnen, maar verwijst enkel naar de algemene situatie in het land. Ten slotte haalt u geen feiten aan in Oekraïne die u zouden verhinderen om naar dit land terug te keren. U verhaalt over een Palestijnse man die gehuwd is met een Oekraïense en aldaar ontvoerd werd door de Mossad (CGVS, p. 9). Nochtans bewijst u hier geenszins mee dat u een persoonlijke vrees heeft. U meent gewoonweg dat België een veilig land is (CGVS, p.9). U brengt aldus geen doorslaggevende redenen aan waarom u zich bij uw gezin, dat u sinds 2009 niet meer zou gezien hebben, zou kunnen voegen.

Tot slot wijst het CGVS er op dat uit de informatie waarover het beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat u als Palestijn gehuwd met een Oekraïense staatsburger in aanmerking komt voor het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning. Meer zelfs, u kan als staatloze die ten minste twee jaar gehuwd is (geweest) met een Oekraïense staatsburger op aanvraag het Oekraïense staatsburgerschap verkrijgen door middel van naturalisatie. In die zin is het dan ook opmerkelijk dat u slechts een kopie neerlegt van de eerste pagina van uw paspoort. Hierdoor stelt u het CGVS niet in staat om na te gaan of de erin vervatte informatie een licht kan werpen op uw eerdere verblijfplaatsen, uw reisroute en het eventueel bestaan van een legaal verblijfsalternatief.

Door uw jarenlang verblijf in Oekraïne als student, uw huwelijk met een Oekraïense staatsburger, en het gegeven dat uw kinderen allen de Oekraïense nationaliteit hebben, valt niet uit te sluiten dat u in dit derde land het staatsburgerschap heeft of er minstens over een verblijfsalternatief beschikt of kan beschikken waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen. Door het afleggen van weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen aangaande uw mogelijk verblijfstatuut in Oekraïne, en rekening houden met de informatie waarover het CGVS beschikt, is het Commissariaat-generaal evenwel van oordeel dat u geen duidelijk beeld schetst over uw mogelijke verblijfssituatie of status (staatsburgerschap) in Oekraïne, waardoor u de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u dan ook niet de status van subsidiair beschermde op grond van artikel 48/4, §2, sub c van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van uw asielrelaas kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw registratiekaart bij de UNRWA, uw lidkaart van Fatah, uw geboortecertificaat, uw huwelijksakte, het attest van het ICRC, het attest van 'The Palestinian Political Prisoners and Ex-Prisoners Association "Hussam"', en de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, bevatten gegevens die niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12, 1, a van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, voert verzoeker aan dat artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag, wat betekent dat hen automatisch de asielstatus moet worden verleend. Verzoeker verwijst in dit verband naar het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van mei 2009 over de toepassing van artikel 1D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), waar wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen echter kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied. Verzoeker verwijst ter zake opnieuw naar en hij citeert uit de UNHCR "*Statement on article 1D of the 1951 Convention*" van mei 2009. Hij besluit hieruit dat de bestreden beslissing faalt in rechte door voor te houden dat het niet willen terugkeren van verzoeker naar de Bezette Gebieden geen gegronde reden zou vormen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren. Naar het oordeel van verzoeker wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gedaan of er ter zake maar één criterium geldt, namelijk de vraag of het mogelijk zou zijn om terug te keren naar de Bezette Gebieden. Het criterium of het Palestijnse autoriteit het eventueel mogelijk zou kunnen maken voor verzoeker om terug te keren naar de Bezette Gebieden determineert echter niet alles. Volgens verzoeker wordt in de nota van UNHCR immers zeer duidelijk aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die niet willen terugkeren naar de Bezette Gebieden erkend moeten worden als vluchteling. Verzoeker meent dat het onderzoek naar een mogelijke terugkeer van de asielzoeker naar de Bezette Gebieden volledig losstaat van het onderzoek of de asielzoeker onder artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. De vraag of hij, als hij dat zou willen (quod non), kan terugkeren is volgens verzoeker dus irrelevant om uit te maken of hij valt onder de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat er in casu voor hem geen enkel beletsel is om terug te keren naar de Bezette Gebieden. Hij wijst erop dat, opdat hij zou kunnen terugkeren naar de bezette gebieden, hij een nieuw paspoort zou moeten aanvragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken. Dit zou betekenen dat Fathi Hamad, de Minister van Binnenlandse Zaken die lid is van Hamas, over de uitreiking van een paspoort aan verzoeker zou kunnen beslissen en dus ook zou kunnen beslissen of, en uiteraard ook de wijze waarop, verzoeker naar de Bezette Gebieden kan terugkeren. Het is evident dat hij als lid van Fatah, hetgeen niet wordt betwist in de bestreden beslissing, goede redenen heeft om zijn lot niet in handen te willen leggen van een Ministerie van de Palestijnse Autoriteit dat geleid wordt door een Hamas activist, aldus verzoeker.

Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielzoeker het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn hoofd een vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de vluchtelingenconventie. Dergelijke interpretatie is volstrekt onlogisch, aldus verzoeker. Als de categorie van asielzoekers die onder 1D van de vluchtelingenconventie vallen ook cumulatief zouden moeten voldoen aan de eisen gesteld onder artikel 1A, dan heeft artikel 1D naar het oordeel van verzoeker geen zin meer. Verzoeker verduidelijkt dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie, en bijgevolg ook artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 heel duidelijk stellen dat de redenen waarom een asielzoeker Palestina verlaat, irrelevant zijn bij de vraag of hij onder artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. Waarom hij Gaza verliet, doet er volgens verzoeker dan ook niet toe om uit te maken of hij onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij tot 2001 in Oekraïne gestudeerd heeft, maar hij er daarna nooit meer is teruggegaan. De verwarringen tijdens het gehoor, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, hebben betrekking op de vraag of verzoeker na 2001 met zijn vrouw meereisde naar Oekraïne. Zijn

echtgenote is immers tijdens haar verblijf in Gaza op regelmatige basis haar familie blijven bezoeken. Dit gebeurde evenwel zonder dat verzoeker haar vergezelde. Volgens verzoeker blijkt dit voldoende duidelijk uit pagina 8 van het gehoorverslag, dat hij vervolgens integraal citeert. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker voorts naar de fotokopie van zijn (vervallen) paspoort, welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit moet blijken dat hij na 2001 niet meer naar Oekraïne is afgereisd. Hoewel uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat er in Oekraïne verblijfsrecht kan worden verkregen door familieleden van Oekraïense staatsburgers, bevindt hij zich thans in de absolute onmogelijkheid om eender welk verblijfsrecht aan te vragen in Oekraïne, aldus verzoeker. Hij verwijst in dit verband naar het Cedoca-document UKR2011-008, waaruit blijkt dat voor elke verblijfsaanvraag een geldig internationaal paspoort vereist is. Aangezien hij niet meer over een geldig Palestijns paspoort beschikt en het voor hem tevens onmogelijk is om een nieuw Palestijns paspoort te bekomen daar hij zich hiervoor als Fatah-lid zou moeten wenden tot het door Hamas geleide Ministerie van Binnenlandse Zaken, is het voor hem aldus thans absoluut onmogelijk om een verblijfsrecht aan te vragen in Oekraïne.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van verzoekers (vervallen) paspoort, UNHCR *“Statement on Article 1D of the 1951 Convention”* van mei 2009 en UNHCR *“Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van oktober 2009.

Op de terechtzitting van 9 maart 2012 worden de volgende stukken neergelegd: een medisch rapport, gedagtekend 29 februari 2012, een niet vertaald schrijven van de “Palestinian National Authority”, een niet vertaald schrijven van de Palestijnse Delegatie bij de EU, België en Luxemburg, een niet vertaald “huurcontract” van 1/6/2007 tot 15/12/2010, en een deels in het Arabisch deels in het Engels opgesteld attest van de “Palestinian Medical Relief Society”.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de vreemdelingenwet geen artikel 55/6 bevat zodat dit onderdeel van het eerste middel juridische grondslag mist.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook, er in het vluchtelingenkamp Al Shattee verbleef en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier voorts blijkt dat hij over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, zoals wordt toegelicht, zodat er – gelet op het feit dat hij geen elementen heeft aangebracht die erop kunnen wijzen dat hij in de Gazastrook vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet – geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen en bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA en hij dienvolgens conform artikel 1 D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, (ii) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van zijn asielrelaas zodat hem, gelet op het ongeloofwaardige karakter van zijn asielaanvraag, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) kan worden toegekend, (iii) hij geen doorslaggevende redenen aanbrengt waarom hij zich niet bij zijn gezin, dat hij sinds 2009 niet meer zou gezien hebben, zou kunnen voegen, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat hij als Palestijn gehuwd met een Oekraïense staatsburger in aanmerking komt voor het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning en hij zelfs, als staatloze die ten minste twee jaar gehuwd is (geweest) met een Oekraïense staatsburger, op aanvraag het Oekraïense staatsburgerschap kan verkrijgen door middel van naturalisatie, hij slechts een kopie neerlegt van de eerste pagina van zijn paspoort, waardoor hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat stelt om na te gaan of de erin vervatte informatie een licht kan werpen op zijn eerdere verblijfplaatsen, zijn reisroute en het eventueel bestaan van een legaal verblijfsalternatief en hij door het afleggen van weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn mogelijk verblijfsstatuut in Oekraïne geen duidelijk beeld schetst over zijn mogelijke verblijfssituatie of status (staatsburgerschap) in Oekraïne, waardoor hij de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming, zodat hem evenmin de status van subsidiair beschermde op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend en (iv) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielrelaas kunnen wijzigen daar zijn identiteitskaart, zijn registratiekaart bij de UNRWA, zijn lidkaart van Fatah, zijn geboortecertificaat, zijn huwelijksakte, het attest van het ICRC, het attest van

'The Palestinian Political Prisoners and Ex-Prisoners Association "Hussam" en de kopie van de eerste pagina van zijn paspoort gegevens bevatten die niet in twijfel worden getrokken.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, die ter terechtzitting uitdrukkelijk bevestigt niet over het staatsburgerschap te beschikken van een bepaald land, volgende documenten indient om zijn identiteit en afkomst te bewijzen: een identiteitskaart afgeleverd op 30 september 1990, een geboortecertificaat (afgeleverd op 26 januari 2011), een UNRWA-kaart afgeleverd 01/97 waarop twee namen worden vermeld, een uittreksel van een UNRWA inschrijving niet gedagtekend ("printing date" (afgedrukt) 15 mei 2011) waarop de naam van verzoeker, zijn echtgenote en één kind wordt vermeld, en een kopie van een vervallen paspoort ("passport travel document") afgeleverd door de Palestijnse autoriteiten in Gaza op 14 januari 2007 (vervanging van het paspoort nr. 127 0242).

2.8. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

"Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:
a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)"

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"*.

De richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1 D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag.

2.9.1. In de zaak C-31/09 Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (verzoek van de Fővárosi Bíróság (Hongarije) om een prejudiciële beslissing) overweegt advocaat-generaal E. Sharpston in zijn conclusie van 4 maart 2010 onder andere het volgende met betrekking tot de vraag of de betrokkene daadwerkelijk bijstand of bescherming moet hebben genoten, dan wel of het volstaat dat hij potentieel gerechtigd is om deze te genieten:

"72. Mijns inziens heeft de eerste zin van artikel 1 D enkel betrekking op personen die daadwerkelijk de bescherming of bijstand van een ander orgaan of een andere instelling dan het UNHCR hebben ingeroepen.

73. In de eerste plaats gebruikt de eerste zin de uitdrukking „genieten”, en niet „gerechtigd is te genieten”.(60) Ik ben het hier eens met het Verenigd Koninkrijk dat het standpunt dat „genieten” moet worden gelezen als „gerechtigd is te genieten”, geen steun vindt in de tekst.

74. In de tweede plaats is de eerste zin van artikel 1 D een afwijking van het algemene beginsel dat de bescherming *ratione personae* die het Verdrag biedt, universeel is (61), aangezien zij een bepaalde categorie van personen van de werkingssfeer van het Verdrag uitsluit. Als zodanig mag ervan worden uitgegaan dat zij eng en niet ruim moet worden uitgelegd.(62)

75. In de derde plaats is een enge uitlegging ook in overeenstemming met de gedachte dat deze personen (die vervolgens, indien noodzakelijk, de bijzondere rechten van artikel 1 D, tweede zin, zullen kunnen invoeren) niet uit eigen wil handelen, maar worden geconfronteerd met gebeurtenissen buiten hun invloed (63), aangezien de beslissing om een bepaalde persoon bijstand te verlenen, rechtstreeks of indirect afhangt van het UNRWA.(64)”

2.9.2. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) (Grote kamer) heeft in zijn arrest van 17 juni 2010 in voormelde zaak onder andere het volgende gesteld en besloten:

“51. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door de UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten. (...)”

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Voor de toepassing van artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, geniet een persoon bescherming of bijstand van een andere instelling van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen, wanneer die persoon daadwerkelijk deze bescherming of bijstand heeft ingeroepen.”

2.9.3. Uit de conclusie van de advocaat-generaal en de rechtsoverweging nr. 51 in voormeld arrest in de zaak C-31/09 Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal blijkt derhalve dat de betrokkene niet alleen moet aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand en bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand en bescherming ook daadwerkelijk heeft ingeroepen. Daaruit dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat verzoeker dan ook aannemelijk moet maken dat hij in Gaza of in een van de gebieden waar de UNRWA zijn mandaat uitoefent heeft gewoond.

2.10.1. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker, als Palestijn afkomstig uit en geboren in Gaza (geboorteakte en identiteitskaart afgeleverd 1990), weliswaar gerechtigd is op de bescherming of bijstand van de UNRWA, doch de vraag stelt zich of verzoeker en zijn gezin, echtgenote en vier kinderen, daar daadwerkelijk gebruik van hebben gemaakt. Immers, het document dat voorgelegd wordt van de UNRWA (geen uitgiftedatum “printing date” 15/5/2011) vermeldt de naam van verzoeker, zijn echtgenote en één kind (geboren in 1995), terwijl er nog andere kinderen in Kharkov, Oekraïne, geboren zijn in 1998, 2008 en 2010 (gehoor CGVS, p. 6) en de Oekraïense nationaliteit hebben (verklaring DVZ nr. 16). Een ander voorgelegd UNRWA document met uitgiftedatum 01/97 vermeldt de namen G. en F., met daarnaast gespecificeerd dat het om twee mannen gaat. Het eerste document zonder uitgiftedatum vermeldt dan wel verzoekers naam en deze van zijn echtgenote en eerste kind geboren in 1995, doch daaruit kan slechts afgeleid worden dat verzoeker en zijn gezin gerechtigd zijn op bijstand en bescherming vermits de andere drie kinderen geboren tussen 1998 en 2010 niet vermeld worden niettegenstaande dit document is uitgeprint op 15 mei 2011. Het document afgeleverd 01/97 vermeldt als hoofd van het gezin de naam van verzoeker maar wie de gerechtigde personen (2) zijn is dan weer niet duidelijk. De twee documenten van UNRWA tonen enkel aan dat verzoeker en zijn gezin gerechtigd zijn op bijstand en bescherming.

Verzoeker was vanaf 1994 student in Oekraïne (gehoor CGVS, p. 3) en huwde daar met een Oekraïense vrouw in 1995 (gehoor CGVS, p. 5). Volgens zijn verklaringen zou hij geen rechten hebben gehad in Oekraïne, keerde hij in 2001 naar Gaza terug en verbleef in Gaza tot aan zijn vertrek naar België op 27 december 2010, zonder terug te keren naar Oekraïne (gehoor CGVS, p. 3-4-5). Op de vraag hoe vaak verzoeker Gaza nog heeft verlaten antwoordt hij: *“Ik ben niet vertrokken uit Gaza”* (CGVS gehoor, p. 8). Wat het verblijf van zijn echtgenote betreft stelt verzoeker het volgende: *“In 1997 is zij naar Gaza gegaan voor de eerste keer, ze is naar Oekraïne teruggegaan in 1998. Daarna de tweede keer, later, gingen we op bezoek naar Oekraïne, toen er nog geld was, tot 2009. In 2009 is zij dan naar Oekraïne via Egypte teruggekeerd, ik ben naar Egypte gegaan om bij mijn familie te blijven.*

Ook als ik naar Egypte ga, wordt er beschouwd dat ik Gaza verlaten heb. We zijn toch ongeveer een maand in Egypte gebleven. Ik had niet gedacht dat jullie mij gingen vragen over die gebeurtenissen". (gehoor CGVS, p. 8; eigen onderlijning). Verzoekers argument dat deze verwarringen tijdens het gehoor betrekking hebben op de vraag of hij na 2001 met zijn vrouw meereisde naar Oekraïne, zijn echtgenote immers tijdens haar verblijf in Gaza op regelmatige basis haar familie is blijven bezoeken en dit evenwel gebeurde zonder dat hij haar vergezelde, hetgeen volgens verzoeker duidelijk blijkt uit pagina 8 van het gehoorverslag, kan derhalve niet worden aangenomen gelet op zijn verklaringen zoals weergegeven in het gehoorverslag.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs indient van het verblijf van zijn echtgenote en zijn kinderen in Gaza tot 2009, van de voorgehouden regelmatige reizen die zij zouden hebben gemaakt naar Oekraïne, en dat hij omtrent zijn eigen verblijf in Gaza incoherente verklaringen aflegt en zelfs twee keer uitdrukkelijk stelt dat hij niet meer naar Oekraïne of andere landen was geweest (gehoor CGVS, p. 4 en 8), niettegenstaande het niet zo moeilijk kan zijn om precies toe te lichten wanneer hij en zijn familie in Gaza, Oekraïne (al dan niet op bezoek) en Egypte waren. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker aanvankelijk beweert dat hij en zijn echtgenote Gaza hebben verlaten via de tunnels terwijl hij later stelt dat toen de oorlog begon alle Russische mensen die aanwezig waren in Gaza op kosten van de Russische staat uit Gaza werden gehaald in 2009 en dat hij dit als verklaring geeft waarom hij niet mee kon naar Oekraïne (gehoor CGVS, p. 8). Ook de recente voorgehouden vervolgingsfeiten worden niet gestaafd met enig begin van bewijs, zoals blijkt uit punt 2.13. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker niet aantoonst dat hij in Gaza verbleef en er bescherming en bijstand genoot van UNRWA tussen 2001 en 2010. De Raad wijst erop dat op de persoon die internationale bescherming vraagt de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit en leefwereld, wat in casu niet het geval is.

De Raad wijst erop dat ter terechtzitting van 24 februari 2012 uitdrukkelijk werd gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in Gaza en dat hij in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende bewijzen neer te leggen. De Raad dient echter vast te stellen dat de voorgelegde stukken niet kunnen overtuigen. Het medisch rapport, gedagtekend 29 februari 2012, stelt weliswaar dat verzoeker zou opgenomen zijn in oktober 2009, doch dit gesolliciteerd attest vermeldt niets meer en niets minder en is geen officieel document. Het niet vertaald schrijven van de "Palestinian National Authority", en het niet vertaald schrijven van de Palestijnse Delegatie bij de EU, België en Luxemburg, worden bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hetzelfde kan gesteld worden van het niet vertaald "huurcontract" van 1/6/2007 tot 15/12/2010, dat overigens niet is ondertekend. Het deels in het Arabisch deels in het Engels opgesteld attest van de "Palestinian Medical Relief Society" is geen officieel document. Wat verzoekers paspoort betreft, afgeleverd in Gaza in 2007, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aanvankelijk een fotokopie van één bladzijde uit het paspoort indiende en dan bij het verzoekschrift in de mogelijkheid is een fotokopie van het hele paspoort voor te leggen, zonder aanneembare verklaring waarom het origineel niet kan worden voorgelegd of hoe hij plots een volledige kopie van het paspoort kan voorleggen. Hoe dan ook, aan fotokopieën kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend vermits deze op eenvoudige wijze gemanipuleerd kunnen zijn. De loutere bewering in voorliggend verzoekschrift dat hij als Fatah-lid geen nieuw paspoort kan krijgen omdat het Ministerie van Binnenlandse Zaken geleid wordt door een lid van Hamas is een blote bewering die niet wordt aangenomen omdat verzoeker blijkbaar in 2007 een paspoort bewaarde. Uit de informatie toegevoegd aan de nota blijkt bovendien dat op het ogenblik dat verzoekers paspoort werd afgeleverd Said Seyam, een vooraanstaand lid van Hamas, de functie van Minister van Binnenlandse Zaken uitoefende (verweernota van 27 januari 2012 (BBC News, "Obituary Hamas Leader Said Seyam" dd. 16 januari 2009).

Tot slot benadrukt de Raad dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

2.10.2. De Raad besluit dat, aangezien artikel 1 D een afwijking is van het algemene beginsel dat de bescherming *ratione personae* die het Verdrag biedt, universeel is, aangezien zij een bepaalde categorie van personen van de werkingssfeer van het Verdrag uitsluit en verzoeker niet aantoonst dat hij en zijn gezin in Gaza verbleven en aldus bescherming of bijstand genoten van UNRWA voor zijn komst

naar België in 2010, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte verzoeker heeft uitgesloten van het vluchtelingenverdrag op grond van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet.

2.10.3. In zoverre verzoeker nog betoogt dat in de nota van UNHCR duidelijk wordt aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die *niet willen* terugkeren naar de Bezette Gebieden erkend moeten worden als vluchteling en hij hieruit concludeert dat de vraag of hij, als hij dat zou willen (*quod non*), kan terugkeren irrelevant is om uit te maken of hij valt onder de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel gerechtigd is op bescherming en bijstand doch dat hij niet aantoonde middels objectieve bewijzen en coherente verklaringen dat hij al die tijd in Gaza verbleef en bescherming of bijstand genoot.

2.11. Verzoeker dient in casu het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen.

2.12. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.13. In casu wordt reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij sinds eind jaren '80 nog problemen zou hebben gehad met de staat Israël. Er is eveneens sprake van problemen begin jaren '90 omwille van verzoekers lidmaatschap van Fatah. Deze problemen zijn onvoldoende zwaarwichtig en niet meer actueel om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Verder wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt ter staving van zijn bewering dat hij in 2007 zou zijn opgepakt nadat hij had deelgenomen aan een betoging naar aanleiding van de dood van zijn neef en hij vijf maanden in de Ansar gevangenis zou hebben doorgebracht, noch van zijn bewering dat hij in 2009 anderhalve maand werd opgesloten op beschuldiging van samenzwering en het uitwisselen van informatie met Ramallah. Indien deze gebeurtenissen zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, is de Raad van oordeel dat verzoeker, die stelt dat hij tot op heden lid is van Fatah, daarvan wel enig bewijs moet kunnen bijbrengen.

Wat betreft verzoekers beweerde rechtstreekse vluchtaanleiding, is de Raad van oordeel dat dit incident niet geloofwaardig is. Immers, uit zijn verklaringen blijkt dat hij reeds sinds 1987 lid is van Fatah, dat zijn buurman al sinds verzoekers geboorte naast hem zou gewoond hebben en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij ooit eerder problemen met zijn buurman zou hebben ondervonden omwille van zijn betrokkenheid bij Fatah. Het is voorts niet aannemelijk dat deze man verzoeker opeens de dood zou willen injagen na een kleinschalig incident – verzoeker zou immers gewoon tussenbeide gekomen zijn in een vechtpartij van enkele kinderen –, te meer hij verzoeker als lid van Hamas reeds jaren geleden, toen hij betrokken was bij andere incidenten, schaakmat had kunnen zetten, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld. Betreffende de oproeping van de politie die aan verzoekers broer zou zijn afgeleverd en welke volgens verzoeker betrekking heeft op de kwestie met zijn buurman, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vast dat het document slechts een kopie betreft en derhalve geen objectieve bewijswaarde geniet, dat voorts nergens uit de vertaling van het document blijkt dat deze convocatie enig verband houdt met het door verzoeker aangehaalde

probleem met zijn buurman daar nergens wordt vermeld in welke hoedanigheid of naar aanleiding van welke zaak hij wordt opgeroepen en verzoeker bovendien incoherente verklaringen aflegt omtrent het tijdstip waarop deze oproeping aan zijn broer zou zijn bezorgd, vaststellingen die nogmaals verzoekers geloofwaardigheid ondergraven. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In het licht van verzoekers verklaringen en van de concrete omstandigheden van de zaak waarbij werd vastgesteld dat verzoeker zijn verblijf in Gaza niet aannemelijk maakt, is de Raad van oordeel dat in casu geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14.1. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij van onbepaalde nationaliteit is zodat de subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld in het licht van zijn vroegere verblijfplaats.

2.14.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker slechts weinig overtuigende antwoorden geeft wanneer zijn verblijfsstatuut in Oekraïne ter sprake wordt gebracht en het bevreemdend is te moeten vaststellen dat hij de mogelijkheid om in Oekraïne een feitelijk verblijfsstatuut én burgerrechten te verkrijgen, onbenut liet/laat, vaststellingen die reeds in de bestreden beslissing werden vermeld, en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden verklaard of weerlegd.

2.14.3. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker die in Oekraïne studeerde sinds 1994, er in 1995 huwde en wiens kinderen tussen 1995 en 2010 in Oekraïne werden geboren, incoherente verklaringen aflegt over zijn verblijf in Oekraïne/Gaza en het verblijf van zijn familie, zoals hoger reeds bleek.

2.14.4. Verzoeker erkent dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat er in Oekraïne verblijfsrecht kan verkregen worden door familieleden van Oekraïense staatsburgers. Hij volhardt evenwel in zijn stelling dat hijzelf zich in de absolute onmogelijkheid bevindt om eender welk verblijfsrecht aan te vragen in Oekraïne. Daarvoor is immers een internationaal paspoort nodig, wat hij onmogelijk kan bekomen omdat hij zich in dat geval als Fatah-lid zou moeten wenden tot een door Hamas geleid Ministerie van Binnenlandse Zaken, aldus verzoeker. De Raad verwijst in dit verband naar wat hoger werd uiteengezet en herhaalt dat verzoeker geen geloofwaardige argumenten aanbrengt waarom hij niet in staat zou zijn om een geldig internationaal paspoort te bekomen, vermits hij in het bezit was van een paspoort.

2.14.5. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Voorts dient te worden benadrukt dat conform artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht is van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst/gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Artikel 18 van voormelde richtlijn bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend "*aan een onderdaan van een derde land of staatlozen die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming*". Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) "*mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient*", waarbij onder "*elementen*" wordt verstaan "*de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de*

verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend" (eigen onderlijning). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Artikel 4.3 van voormelde richtlijn bepaalt tevens dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker zijn verblijf in Gaza, als land van gewoonlijk verblijf, niet aannemelijk maakt, zijn jarenlang verblijf in Oekraïne als student, zijn huwelijk met een Oekraïense staatsburger in Oekraïne, en het gegeven dat zijn kinderen allen de Oekraïense nationaliteit hebben en in Oekraïne geboren zijn, valt niet uit te sluiten dat hij in Oekraïne het staatsburgerschap heeft of er minstens als Palestijn zonder staatsburgerschap over een verblijfsalternatief beschikt waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen.

De Raad herhaalt dat verzoeker er ter terechtzitting op gewezen werd dat aan zijn verblijf in Gaza werd getwijfeld en dat hij derhalve in de mogelijkheid werd gesteld objectieve documenten voor te leggen of klaarheid te scheppen over zijn verblijfplaatsen in het verleden, mogelijkheid waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt. Verzoeker heeft bewust geen duidelijkheid verschaft over zijn verblijfplaats(en) en de verblijfplaatsen van zijn gezin in het verleden, niettegenstaande hij in de mogelijkheid moet zijn om daarover documenten voor te leggen, waardoor een eventuele nood aan internationale bescherming niet correct kan worden ingeschat.

2.15. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name zijn identiteitskaart, zijn lidkaart van Fatah, zijn geboortecertificaat, zijn huwelijksakte, het attest van het ICRC en het attest van 'The Palestinian Political Prisoners and Ex-Prisoners Association "Hussam", niet betwist zodat de Raad deze documenten om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.16. Waar verzoeker in fine vraagt om, uiterst subsidiair, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ge verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS